

Robert Fulghum: Schovávaná

Neprší, je sobotní říjnový večer, kdy tma přichází brzy, a děti z okolí si hrají na schovávanou. Jak už je to dlouho, kdy jsem naposledy hrál na schovávanou? Padesát let, možná víc. Vzpomínám si, jak se to hraje. V mžiku bych se mohl do hry zapojit – kdyby mě někdo pozval. Dospělí si na schovávanou nehrají. Rozhodně aspoň ne pro zábavu. Škoda.

Měli jste ve svém okolí nějakého kluka, který se vždycky tak báječně schoval, že ho nikdo nemohl najít? My ano. Po nějaké době jsme ho nechali být a šli jsme si po svých, ať si tam, kde je, třeba shnije. Dřív nebo později se vynořil a hrozně se vztekal, že jsme ho přestali hledat. A my se zase vztekali, protože on tu hru nehrál tak, jak měl. Jde o to se schovat a taky jde o to nechat se najít, říkali jsme mu. A on tvrdil, že při schovávané se musí hledat, a ne se na to vykašlat, a tak jsme všichni ječeli, kdo že vymyslel pravidla a komu že na něm vlastně záleží, a že už si s ním hrát nebudeme, když nehraje pořádně, a kdo ho tu vlastně potřebuje, a tak vůbec. Na schovávanou a na ječenou. Ale všechno jedno, příště se zase schoval tak dobře, že nebyl k nalezení. Pokud vím, tak je nejspíš pořád ještě někde schovaný.

Zatímco tohleto píšu, venku hra pokračuje a na zahradě přímo pod mým oknem je pod hromadou listů schovaný kluk. Už je tam dlouho a všechny ostatní se podařilo najít a u pikoly už ho brzy nechají plavat. Uvažoval jsem o tom, že zajdu k pikole a řeknu jim, kde se schovává. Taky mě napadlo, že to listí zapálím a vykouřím ho ven. Nakonec jsem jenom zakřičel z okna: „NECH SE NAJÍT!“ A tak jsem ho vylekal, že se nejspíš počural do kalhot; dal se do breku a utíkal to říct domů mamince. Někdy je opravdu moc těžké být nápomocný.

Jeden známý se vloni dozvěděl, že má rakovinu v nevléčitelném stadiu. Byl to doktor a věděl, co obnáší umírání, a nechtěl, aby si to příbuzní a přátelé protrpěli s ním. A tak si to nechal pro sebe. A umřel. Všichni říkali, jak byl statečný, že své utrpení beze slova snášel a nikomu nic neřekl, a tak dál a tak pořád dokola. Jenže v soukromí členové jeho rodiny a přátelé tvrdili, jak se jich velice dotklo, že je nepotřeboval, že nevěřil jejich schopnosti unést pravdu. A bolelo je, že se nerozloučil.

Schoval se příliš dobře.

Kdyby se nechal najít, zůstal by ve hře. Na schovávanou po dospělácku. Touha skrýt se. Potřeba být hledán. Zklamání, když je člověk objeven. „Nechci, aby to někdo věděl.“ „Co si budou lidi myslet?“ „Nechci nikoho otravovat.“

Víc než na schovávanou se mi líbí hra sardinky. Při sardinkách se jeden člověk jde schovat a ostatní ho hledají. Kdo ho najde, vlezte si k němu, a dál se schovávají spolu. Za chvíli se všichni schovávají namačkaní na jednom malinkém místě jako štěňata. A za chvíli se někdo začne hihňat a někdo jiný chechtat a všichni se najdou.

Středověcí teologové popisovali Boha výrazem, který by se hodil ke hře na schovávanou, nazývali ho Deus Absconditus. Ale já bych řekl, že Bůh spíš hraje sardinky. A nechá se najít tak, jako nakonec najdou každého při sardinkách – podle smíchu těch, kteří se na konci hry na sebe mačkají.

„Spálená jíška,“ křičí děti na ulici, a má to znamenat: „Pojďte všichni ven. Bude se hrát znova.“ Já říkám to samé. Všem, kteří se schovali příliš dobře:

Nechte se najít! Pojďte všichni ven!

(ukázka převzata z knihy Všechno co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce vydalo nakladatelství Argo, 2013)